

Приредила > мр Наташа Миловић

Победници из Кафкине куће

Овај текст приређујемо поводом Златне медаље за успостављање дијалога која је додељена кустосима националног наступа Србије на Прашком квадријеналу сценског дизајна и сценског простора 2015. Наступ су организовали Музеј примењене уметности у Београду и Центар за сценски дизајн, архитектуру и технологију (Сцен) Факултета техничких наука Универзитета у Новом Саду. Представљамо победнички тим.

ЛИЧНА КАРТА УМЕТНИЧКЕ ДЕЛЕГАЦИЈЕ СРБИЈЕ

Комесари националног наступа: Љиљана Милетић Абрамовић, Слободан Данко Селинкић

Програмски савет наступа: Бранко Павић, Татјана Радишић, Марија Бујић, Романа Бошковић, Немања Ранковић

Кустос Националне поставке: Миа Давид, архитекта и сценограф

Уметници чији су радови приказани у оквиру Националне поставке: Синиша Илић, Каркатаг, уметничка група Диапројектор, Владимир Миладиновић, Дарин-

ка Михајловић и Драшко Ацић, Андреј Носов, Тијана Ђуричић и Андрија Павловић, Оливер Фрљић, Томи Јанежич и Катја Легин, Далиа Дуканац и Ивана Јелић

Кустоски тим Студентске секције: Татјана Дадић Динуловић, Марко Лађушић, Добривоје Милијановић, Дејан Миљковић, Весна Мићовић, Јанко Љумовић, Драган Стојчевски, Оливер Фрљић, Сања Маљковић

Студентски ауторски тим: Наталија Богдановић, Павле Динуловић, Катарина Ђорић, Ива Илић, Дејан Костадиновић, Анђелка Марковић, Софија Митровић, Владан Перић, Никола Радосављевић, Александра Ракић, Владимир Савић, Милица Стојшић, Луна Шаламон, Тамара Томанић

Ментори студентског тима: Даниела Димитровска, Владимир Илић, Душан Мамула

У складу са задатом темом *Заједнички простор: Музика – Време – Полиџика (SharedSpace: Music – Wheather – Politics)*, тематски оквир нашег наступа на Прашком квадријеналу (18–28. јун 2015) чинили су појмови као што су *полиџика* и *процес*. Иако те речи могу

да звуче као каква општа места из дневних пракси, а које нас се врло често и не тичу јер су махом лишене смисла због претеране употребе, ипак, кроз ангажовано промишљање и уметничку анализу, можемо закључити да су им се овај пут вратила изворна значења.

Тим уметника предвођен Миом Давид у раду чији је концепт био *Не(Моћ) – Огјовор(носѝ)* и Татјаном Дадић Динуловић са студентским радом *Процес или Шија је стварно ВАЖНО за мене?*, артикулишу пољску кроз процесну форму перформанса, доследно спроводећи своје намере. Сви заједно доживљавају успех – како код стучног жирија¹⁾ који их је наградио Златном медаљом PQ 2015. за покретање дијалога, тако и код публике (равнодушних посетилаца једноставно није било).

Током једанаест дана Прашки квадријенале као једна од најугледнијих европских манифестација на пољу сценског дизајна, те тачка сусрета уметника из целог света у европском културном простору, постала је платформа за преиспитивање личних и колективних судбина, анализе одрастања, затим живљења и професионалног деловања у турбулентним временима кроз интимне артефакте перформера. *Кафкин замак*²⁾ био је место за сећање, место личној и јавној, место за

1) Међународни стручни жири заседао је у саставу: Antonio Araújo, Kirsten Dehlholm, Eloise Kazan, Dmitry Krymov, Joslin McKinney, Katrina Neiburga, Dominic Huber, Kamila Polívková, Radivoje Dinulović.

2) Било да је асоцијација на истоимено чувено књижевно дело или сам простор родне куће Франца Кафке у коме се наш тим уметника стационирао и представио међународној публици.

сазревање, за узбуђење и истраживање социјалних граница комуникације и односа према предметима који “оживљавају и проговарају” као у случају студенских перформанса. Публика је сведочила пројектовању идеје да сценски дизајнер постоје перформер, а уместо њихких изложених инсталација, живој уметника се “дели” ше доводи у ближу везу са заједницом.

И за овај специјал радни процес излегао је необично и у духу самих радова. Поред дијалога са Миом Давид и Татјаном Дадић Динуловић који смо континуирано водили и уживо и њихом имејл преписке, Драгана Виловић је за ову прилику интервјуисала уметничку директорку Сођу Лојкер и члана међународног жирија Доминика Хубера и уз то нас кроз лични осврт увела детаљно у све фазе настанка Процеса. Будући да је у концепцији рада постојао и *storytelling*, уприличили смо и један такав дневнички запис чланице студентског тима Александре Ракић као и кратак коментар из региона колеге Јанка Љумовића који је био члан кустоског тима студентске секције Србије да бисмо на трен, и као читаоци (нажалост не и очевици) стекли утисак о атмосфери у којој је победа наших представника, први пут од шездесетих година до данас, успела и да се догоди.

Остајемо сви заједно у нади да ће се у *Сцени* након овог слављеничког повода успоставити и развијати једна нова рубрика посвећена сценском дизајну где бисмо се информисали о актуелним тенденцијама на пољу архитектуре и сценског дизајна који су, као што знамо, неизоставни, саставни делови савремене драме и позоришта.